

UCHWAŁA Nr / /2025

RADY MIASTA ŁAŃCUTA

z dnia 2025 r.

w sprawie nadania tytułu Honorowego Obywatela Miasta Łańcuta

Na podstawie art. 18 ust. 2, pkt 14 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. 2024.1465 ze zm.) oraz § 6 Uchwały Nr XIV/119/2012 Rady Miasta Łańcuta z dnia 22 marca 2012 r. w sprawie uchwalenia Statutu Miasta Łańcuta (Dziennik Urzędowy Województwa Podkarpackiego z dnia 13 kwietnia 2012 r. poz. 867), Rada Miasta Łańcuta uchwala, co następuje:

§ 1. W uznaniu zasług dla mieszkańców Łańcuta w dziedzinie kultury, nadaje się tytuł Honorowego Obywatela Miasta Łańcuta pośmiertnie Teodorowi Leszetyckiemu, wybitnemu pianiście, kompozytorowi i pedagogowi, którego życie i działalność trwale zapisały się w historii muzyki światowej i w dziedzictwie kulturalnym Łańcuta.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Łańcuta.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Burmistrz Miasta: Damian Szubart

UZASADNIENIE

do projektu uchwały w sprawie nadania tytułu Honorowego Obywatela Miasta Łańcuta

Teodor Leszetycki urodził się 22 czerwca 1830 roku w Pałacu hrabiego Alfreda Potockiego w Łańcucie. Od najmłodszych lat przejawiał niezwykle talent muzyczny, który rozwijał pod kierunkiem ojca Józefa – nauczyciela muzyki zatrudnionego w pałacu Potockich, a zarazem prawnika, rekomendowanego przez samego Carla Czernego. Matka przyszłego pianisty, Teresa z Ullmannów, pochodziła z Przeworska, ze znanej rodziny zasłużonej w Galicji. Młody Teodor dorastał w atmosferze sprzyjającej muzyce i kulturze, co miało decydujący wpływ na jego dalszą drogę życiową.

Już jako dziecko wyróżniał się doskonałym słuchem i wrażliwością muzyczną. Jego pierwszy publiczny występ miał miejsce w 1839 roku we Lwowie, gdzie zagrał Concertino C-dur Carla Czernego pod dyktando Franciszka Ksawerego Mozarta – syna wielkiego kompozytora. Od 1841 roku kontynuował naukę w Wiedniu u Carla Czernego, a następnie u Simona Sechtera, ucząc się zarówno gry fortepianowej, jak i kompozycji. W okresie wiedeńskim zetknął się z najwybitniejszymi artystami epoki, m.in. Franciszkiem Lisztem, Juliuszem Schulhoffem i Karolem Filtschem, co ukształtowało jego artystyczną osobowość.

W 1852 roku wyjechał do Petersburga, gdzie spędził 26 lat. Był nie tylko cenionym pianistą i dyrygentem koncertującym w całej Europie, lecz także współzałożycielem Konserwatorium Petersburskiego (1862) i kierownikiem jego wydziału fortepianu. Jako kameralista występował z najwybitniejszymi muzykami XIX wieku, w tym z Henrykiem Wieniawskim, Josefem Joachimem czy Pablem Sarasatem.

Od 1878 roku Leszetycki osiadł w Wiedniu, gdzie skoncentrował się na pracy pedagogicznej. To właśnie ona przyniosła mu nieśmiertelną sławę – w ciągu swojego życia wykształcił około 1200 pianistów, z których wielu należy do grona najwybitniejszych wirtuozów i pedagogów XX wieku. Do jego uczniów należeli m.in.: Ignacy Jan Paderewski, Artur Schnabel, Mieczysław Horszowski, Ossip Gabrilowitsch, Anna Jesipowa czy Paul Wittgenstein. Dzięki nim dorobek artystyczny i myśl pedagogiczna Leszetyckiego oddziaływały na muzykę światową przez całe stulecie.

Zmarł 14 listopada 1915 roku w Dreźnie, pozostawiając po sobie dziedzictwo, które łączy tradycję wielkich romantyków z nowoczesnym podejściem do nauczania muzyki.

Łańcut pozostaje jedynym polskim miastem związanym z osobą Leszetyckiego. Od 1992 roku imię Teodora Leszetyckiego nosi Państwowa Szkoła Muzyczna I stopnia w Łańcucie, a coroczny Ogólnopolski Konkurs Pianistyczny jego imienia przyciąga do miasta młodych pianistów z całego kraju, propagując sylwetkę i twórczość wybitnego łańcucianina.

Nadanie Teodorowi Leszetyckiemu tytułu Honorowego Obywatela Miasta Łańcuta będzie wyrazem najwyższego uznania dla jego osiągnięć artystycznych i pedagogicznych oraz podkreśli dumę miasta z faktu, że światowej sławy pianista i pedagog urodził się właśnie tutaj.

Mając na uwadze powyższe, podjęcie uchwały w sprawie nadania Teodorowi Leszetyckiemu tytułu Honorowego Obywatela Miasta Łańcuta jest w pełni zasadne.

Burmistrz Miasta: Damian Szubart